

saa hun ikke behøver at staa helt hjælpeløs, naar hun bliver gammel. Men hun bliver dog aldrig „sin egen“. Nei et saadant Liv vil dog blive alt for tomt og glædeløst, hun maa beholde sit fagre lyse Haab, en Gang at blive hans Hustru.

Og hvad saa? Ja, hvis de er virkelig sparsommelige, og hvis de vil vente med at gifte sig, til de er lidt oppe i Trediverne, saa er det jo ikke umuligt, at de kan købe sig et jordløst Hus. Manden gør da bedst i at tage fast Arbejde hos en Gaardmand. Her faar han saa Kosten og en Løn, der varierer mellem 50 Øre og 1 Kr. 50 Øre om Dagen, efter de forskellige Aarstider. Herfor skal han først have Klæder, idetmindste da Arbejdstøj, dertil Tobak, og han skulde helst have Kosten hjemme om Søndagen. Vel er Husbonden for det meste villig til at give ham Kosten hver Dag, men Søndagen er jo den eneste Dag i Ugen, da Mand, Hustru og Børn kan faa Lov at være sammen. Jeg har kendt en Kone, der tidt spiste tørt Brød om Lørdagen, for at have det lidt bedre om Søndagen, naar Manden var hjemme. „Det er den eneste Fornøjelse, vi har“ sagde hun, „at have vor Far hjemme om Søndagen, men vi kan jo nok vide, at det ikke er saa let for ham at nøjes med den tarvelige Kost, da han er saa godt vant“.

Ja, i denne Henseende er Husmanden for det meste godt vant, men ellers er hans Stilling ikke misundelsesværdig. Han, den stolte Ungkarl, der hidtil har siddet „øverst til Bords“ maa nu flytte nedenfor Karlene, uden Udsigt til at rykke op igen. Han har ogsaa i denne Henseende faaet en fast Plads. Der er ingen Udsigt til, at han nogensinde vil kunne forbedre sin Stilling, tværtimod, den vil i de fleste Tilfælde blive ringere, efterhaanden som han ældes. Og Følelsen heraf, den Overbevisning, at naar han har gravet sin Have om Foraaret og sørger for at faa slaet Brænde og holder Børnenes og Konens Fodtøj i Orden, saa er det ham ikke muligt at gøre mere for Familien, og hertil den Omstændighed, at han stadig maa arbejde sammen med ganske unge Mennesker, der i en vis Forstand maa siges at staa over ham, fordi efter den gældende Rangforordning paa Landet en Karl er mere end en Husmand, alt dette udøver lidt efter lidt en sløvende Virkning paa ham, saa han i mange Tilfælde lader det være Hustruens Sag, hvordan hun kan faa de knappe Indtægter til at slaa til for sig og sine Børn. Hvad der mangler i Mandens Fortjeneste, maa hun selv skaffe. Maaske rører der sig noget hos den unge Pige, naar hun tænker paa sin fremtidige Virksomhed. Der var maaske et eller andet, hun saa gerne vilde sysle med, og hvori hun føler, at hun kunde blive virkelig dygtig. Eller der er en hemmelig Anelse, der tilhvisker hende noget om en lys og dejlig Verden, helt forskellig fra den hvori hun lever, men hvor hun føler, at hun dog egentlig har hjemme. Men bort med alle saadanne Tanker; en tilkommende Husmandskone maa ikke have højtflyvende Ideer, og desuden ejer hun i sin Kjærlighed en Skat, der er rig nok til at erstatte en Lykke, hun aldrig har kunnet vente at opnaa, og som hun maaske ikke en Gang ved Navn til. Hun ved hvad hun har at gøre. Hun skal hjælpe til med at vaske, brygge og bage samt arbejde i Marken. Naar hun er flittig og dygtig og ved at skikke sig efter Folk, saa er der egentlig ingen stor Fare for, at hun